

ת"פ 9700/08/13 - מדינת ישראל נגד חנן אלימלך, יובל אלימלך

בית משפט השלום בקצרין

ת"פ 9700-08-13 מדינת ישראל נ' אלימלך ואח'

בפני	כב' השופט דניאל קירס
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. חנן אלימלך 2. יובל אלימלך

החלטה

- נגד הנאשמים הוגש כתב אישום בגין עבירות שהמחותף להן הוא עבירה על סעיף 57(ב) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, התשנ"ח-1988 (להלן: **חוק גנים לאומיים**).
- בדיון ביום 18.5.2014 הודיעו הנאשמים, שבאותו שלב לא היו מיוצגים, כי בפיהם טענה בענין סיכון כפול. הוריתי על הגשת כפירה מפורטת.
- ביום 7.7.2014 הגיש עו"ד י' אלברק כפירה כתובה. בכותרת צוין כי עו"ד אלברק מייצג אך את הנאשם 1. עם זאת, רשום בתחילת כתב הכפירה "הנאשם **מתכבדים** להמציא **כפירתם**" (ההדגשה הוספה). לצד הכפירה בכתב הכפירה מופיעות מספר טענות מקדמיות, אליהן אתייחס להלן.
- בכתב הכפירה נטען כי העבירות מושא כתב האישום התיישנו. הטענה נדחת. כתב האישום מייחס לנאשמים עבירות על סעיף 57(ב) לחוק גנים לאומיים החל מיום 10.6.2010, וכתב האישום הוגש ביום 6.8.2013, לאחר שלוש שנים וכחודשיים. צודקת באת כוח המאשימה, עו"ד ל' אלפורד, כי לאור המועדים שבהם נטען בכתב האישום שבוצעו

עמוד 1

העבירות המיוחסות לנאשמים, העבירות לא התיישנו. העונש לצידה של העבירה בסעיף 57(ב) לחוק גנים לאומיים הוא ששה חודשי מאסר. מדובר בעוון (סעיף 24 לחוק העונשין, התשל"ז-1977), שתקופת ההתיישנות בה היא חמש שנים (סעיף 9 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). ודוק: לא נטען בכתב הכפירה כי העבירה בוצעה אך לא במועדים הנטענים בכתב האישום, אלא - "הנאשם כופר בכל סעיפי כתב האישום".

5. כן נטען בכתב הכפירה כי המאשימה אוכפת אכיפה בררנית. נטען כי לא ננקט כל הליך נגד מי מחברי מושב שאר ישוב היושבים על 1700 דונם בעמק הבניאס, למעט אחד נוסף. בכך, כשלעצמו, אין כדי להקים הגנה מן הצדק, שכן לא נטען כי אחרים (למעט השכן יקי שמעוני) ביצעו עבירה. נטען כי המאשימה הפעילה שיקולים זרים בכך שהעדיפה את השכן יקי שמעוני אשר המאשימה חפצה ביקרו. הנטל להוכיח אכיפה בררנית רובץ על כתפי הנאשם, ולשם כך עליו להניח תשתית עובדתית שיש בה כדי להרים נטל זה. כאמור, עו"ד אלברק הגיש את כתב הכפירה בחודש יולי 2014, לאחר שכבר נקבע המועד לדיון ההוכחות הקבוע ליום 1.2.2015. לו ראה הסנגור חשיבות בהכרעה בטענה טרם דיון ההוכחות, הוא יכול היה להגיש אסמכתאות לביסוס טענתו ולבקש לקיים מועד דיון לפני דיון ההוכחות על מנת שתוכרע לפני דיון ההוכחות. הנאשם לא הציג בשלב זה כל תשתית ראייתית וממילא לא ביקש לדחות את דיון ההוכחות הקבוע ליום 1.2.2015 לשם הכרעה קודם לכן בטענות המקדמיות. בנסיבות אלה אני רואה להשהות את מתן החלטתי בטענת האכיפה הבררנית לשלב הכרעת הדין (ראו סעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי).

6. מטעמים דומים אני קובע כי הטענה בענין סיכון כפול תידון, אף היא, במסגרת הכרעת הדין. הסנגור טוען טענת סיכון כפול בקשר לאישום בדבר ביצוע עבודות, תוך שהוא מפנה לתיק פלילי 503/2004. על-פי הטענה, במסגרת התיק האחר נאשם "הנאשם כאן" יחד עם אדם אחר, בעבירות של עבודות בשטח שמורת הטבע, כאשר כל העבודות המפורטות בתיק זה מפורטות בראיות בתיק האחר. נטען כי הנאשמים שם כפרו בעבירה בטענה כי אין מדובר בשטח שמורה. לא צורף לכתב הכפירה כל מסמך העשוי לאפשר להבין את הטענה, לא כל שכן להכריע בה בשלב זה. דיון ההוכחות בתיק זה נקבע כאמור עוד לפני הגשת כתב הכפירה, והסנגור לא ביקש שהטענה בענין סיכון כפול תידון לפני ההוכחות. אוסיף, כי העבירות הנטענות בכתב האישום שעניינן ביצוע עבודות הן אחדות מבין שורה של 12 עבירות המיוחסות לנאשמים, כך שממילא אין בטענת הסיכון הכפול כדי למנוע כליל את המשך ההליכים נגד מי מהנאשמים.

7. סוף דבר, טענת ההתיישנות נדחית, ואילו טענות הסיכון הכפול בקשר לביצוע עבודות וטענת האכיפה הבררנית תוכרענה במסגרת הכרעת הדין.

ניתנה היום, ג' שבט תשע"ה, 23 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.

דניאל קירס, שופט